

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5Co/23/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4217220615
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Boris Minks
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2024:4217220615.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Borisa Minksa a sudcov JUDr. Olivera Kolenčíka a JUDr. Lýdie Gálisovej, v právnej veci žalobcov: 1/ A. B., nar. XX. XX. XXXX a 2/ C. B., nar. XX. XX. XXXX, obaja bytom D. XXX/X, D. - E. F., obaja zastúpení: F. G. H., advokátka, so sídlom Pohraničná 889/1, Komárno, proti žalovaným: 1/ A. I., nar. XX. XX. XXXX, 2/ J. I., nar. XX. XX. XXXX, obaja bytom D. XXX/X, D. - E. F., žalovaní 1/ a 2/ zastúpení: Advokátska kancelária JUDr. Ing. Vajliková, s. r. o., so sídlom Ul. biskupa Királya 6, Komárno, IČO: 47 251 395, 3/ H. C., nar. XX. XX. XXXX, 4/ K. C., nar. XX. XX. XXXX, obaja bytom D. XXX/X, D. - E. F., žalovaní 3/ a 4/ zastúpení: JUDr. Tibor Šulák, advokát so sídlom Nám. Dr. M. Thege Konkolyho 3, Hurbanovo, o zaplatenie 11 398,44 eura s príslušenstvom a iné, o odvolaní žalovaných 1/ až 4/ proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 6. októbra 2021, č. k. 8C/79/2017-401 v spojení s opravným uznesením zo dňa 11. októbra 2021, č. k. 8C/79/2017-411, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením v napadnutom vyhovujúcom výroku a v časti náhrady trov konania **p o t v r d z u j e** s tým, že počiatok určenia plnenia opravuje od 19. 04. 2017.

Žalobcom 1/ a 2/ voči žalovaným 1/ až 4/ priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie (Okresný súd Komárno) rozsudkom zo dňa 6. októbra 2021, č. k. 8C/79/2017-401 v spojení s opravným uznesením zo dňa 11. októbra 2021, č. k. 8C/79/2017-41, pri právnom posúdení podľa ust. § 17 ods. 1 zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších ustanovení (ďalej len „živnostenský zákon“) a § 136 ods. 1, § 137 ods. 1 a § 139 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), uložil žalovaným 1/ a 4/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcom 1/ a 2/ sumu 95 461,55 eur za čas od 09. 04. 2017 do 06. 10. 2021 do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku (výrok I.). V časti o platenie náhrady za užívanie vo výške 1 781,- eur mesačne vždy k 15-tému dňa toho ktorého mesiaca žalobu zamietol (výrok II.). O trovách konania rozhodol tak, že žalobcovia majú nárok na náhradu trov prvoinštančného a druhoinsťančného konania vo výške 100 % (výrok III.).

2. Pokiaľ ide o rozhodnutie vo veci samej, tak prvoinštančný súd uviedol, že žalobcovia dňa 06. 11. 2017 podali žalobu, ktorú odôvodnili tým, že strany sporu sú podielovými spoluvlastníkmi ako manželia v BSM (každý manželský pár v podiele 1/3) nehnuteľností vedených na LV č. XXXX L. XXXX pre k. ú. D. a to: parc. č. 10685 o výmere 937 m² - zastavané plochy a nádvorcia, parc. č. 10686 o výmere 877 m² - ostatné plochy, parc. č. 10687 o výmere 1394 m² - orná pôda, parc. č. 10655/6 o výmere 470 m² - zastavané plochy a nádvorcia, parc. č. 10655/7 o výmere 566 m² - zastavané plochy a nádvorcia, parc. č. 10655/32 o

výmere 2332 m² - ostatné plochy. Vyššie uvedené nehnuteľnosti vlastnícky patriace aj žalobcom 1/ a 2/ v podiele 1/3 užívajú žalovaní 1/ až 4/ bez poskytnutia akejkoľvek náhrady žalobcom a to od 18. 04. 2017 do súčasnosti. V tento deň žalovaní zakázali žalobcom užívanie nehnuteľností, zmenili vstupné kódy do nehnuteľností, ktoré sú v oplotenom areáli a uzamkli vstup do areálu. Písomne žalobcovia dňa 10. 07. 2017 vyzvali žalovaných na náhradu vo forme peňažného plnenia za neužívanie nehnuteľností v rozsahu svojho podielu. Išlo o nehnuteľnosti aj so všetkým výrobným a pracovným zariadením (stolárska dielňa, píla na spracovanie dreva, prístupové plochy pre nákladné autá, kancelária, show room). Konkrétne to bolo za stavby so súp. č. 75 na parc. č. 10655/6,7 budova mechanická, sklad na stroje, píla o výmere 1026 m² x 2,50 €/1m² = 2565 € z toho 1/3 = 855 €, za užívanie dielne (kancelárie, show room) so súp. č. 80 na parc. č. 10685 o výmere 937 m² x 2,50 €/1 m² = 2342,50 € z toho 1/3 = 780 €, za ostatnú plochu parc. č. 10686 o výmere 877 m² x 0,50 €/1m² = 438,50€ z toho 1/3 = 146 €, teda celkom náhrada činí 1781 €. Náhradu žiadali od 19. 04. 2017 (mesiac apríl 12 dní) do konca júna 2017 vo výške 4 274,44 € a od júla 2017 mesačne 1781 € do 15. dňa toho ktorého mesiaca, celkom v sume 11 398,44 € za obdobie od 19. 04. 2017 do 31. 10. 2017. A počnúc mesiacom november 2017 mesačne žiadajú 1 781 €. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 10. 10. 2018 č. k. 8C/79/2017-119 formou spoločnou a nerozdielnou zaviazal žalovaných 1/ až 4/ zaplatiť žalobcom 1/ a 2/ sumu 11 398,44 eura do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň všetkým žalovaným, takisto spoločne a nerozdielne uložil povinnosť zaplatiť žalobcom 1/ a 2/ sumu 19 591 eur za čas od 01. 11. 2017 do 30. 09. 2018 do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovaným 1/ až 4/ bola uložená povinnosť spoločne a nerozdielne platiť žalobcom 1/ a 2/ počnúc dňom 01. 10. 2018 náhradu za užívanie vo výške 1 781 eur mesačne vždy k 15-temu dňu toho - ktorého mesiaca vopred. Proti tomuto rozsudku podali včas odvolanie voči všetkým jeho výrokom žalovaní 1/ a 2/ prostredníctvom svojej právnej zástupkyne a navrhli odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu ako nedôvodnú zamietne a prizná žalovaným právo na náhradu všetkých trov konania v celom rozsahu. Eventuálne navrhli za účelom opätovného vyhodnotenia skutkového stavu veci vrátiť vec prvoinštančnému súdu na nové konanie a rozhodnutie. Odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu, s následným vrátením veci prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd poukázal aj na nedostatočne zistený skutkový stav vo veci, čo spôsobilo, že niektoré zo zaujatých právnych záverov prvoinštančného súdu nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní a tým pádom pôsobia predčasne. Prvoradou povinnosťou súdu bude, aby sa zaoberal prevereníom dostatku pasívnej vecnej legitímácie na strane žalobcami 1/ a 2/ označených žalovaných 1/ až 4/, t. j. či takto v žalobe označené fyzické osoby sú skutočne nositeľmi hmotnoprávnej povinnosti rezultujúcej z uplatneného žalobného petitu. V tejto súvislosti súd prvej inštancie vezme zreteľ aj na faktický užívací stav predmetných nehnuteľností, ktoré tvoria podielové spoluvlastníctvo obidvoch strán tohto sporu.

3. Súd prvej inštancie doplnil dokazovanie a zistil nasledovný skutkový stav:

Strany sporu sú podielovými spoluvlastníkmi ako manželia v BSM (každý manželský pár v podiele 1/3) nehnuteľností vedených na LV č. XXXX pre k. ú. D. a to: (od 14. 09. 2018) parc. č. 10685/1 o výmere 264 m² - zastavané plochy a nádvorcia, parc. č. 10685/2 o výmere 703 m² - zastavané plochy a nádvorcia parc. č. 10686 o výmere 894 m² - ostatné plochy, parc. č. 10687 o výmere 1394 m² - orná pôda s tým, že na parc. č. 10685/2 je dielňa a sklad materiálu, a na LV č. XXXX parc. č. 10655/6 o výmere 470 m² - zastavané plochy a nádvorcia, parc. č. 10655/7 o výmere 566 m² - zastavané plochy a nádvorcia, parc. č. 10655/32 o výmere 2332 m² - ostatné plochy s tým, že na parc. č. 10655/6 je budova mechanická a na parc. č. 10655/7 je sklad na stroje. Zo Zápisnice zo zasadnutia valného zhromaždenia obchodnej spoločnosti V-H-Č Stolárstvo s.r.o. zo dňa 13. 04. 2017 bod 5 vyplýva, že nehnuteľný majetok, ktorý užíva spoločnosť podľa žalovaných je pre ďalšie fungovanie spoločnosti potrebný.

Žalobcovia predložili súdu potvrdenie Okresného úradu Komárno, odbor živnostenského podnikania o ukončení podnikania fyzických osôb - členov Združenia, ktoré vzniklo na základe Zmluvy o združení dňa 02. 05. 1991. Z tohto výpisu vyplýva, že žalobcovi 1/, žalovaným 1/ a 3/ vzniklo dňa 02. 12. 1992 právo podnikat' s miestom podnikania Komárno, Ďulov Dvor, Súbežná 80 a zaniklo im toto oprávnenie dňa 01. 02. 2017, kde prevádzkarne boli Komárno, Ďulov Dvor, Súbežná 80, ktoré tiež boli zrušené dňa 01. 02. 2017. Predmet podnikania: Výroba stavebno-stolárska a tesárska - Stolárstvo, obchodná činnosť s drevárskymi výrobkami, priemyselným tovarom, stavebným materiálom, drevom, zeleninou a ovocím. Z výpisu zo Živnostenského registra pre V-H-Č Stolárstvo s.r.o. zo dňa 02. 09. 2021 vyplýva, že táto právnická osoba nemá ohlásenú žiadnu prevádzkarň na vykonávanie svojej podnikateľskej činnosti. A teda súd prvej inštancie mal za to, že je vyvrátené tvrdenie žalovaných o tom, že nehnuteľnosti používa

na podnikanie obchodná spoločnosť V-H-Č Stolárstvo s.r.o., k uvedenému žiadny dôkaz nepredložili. Ak teda žalovaní tvrdia, že po zániku združenia v podnikateľskej činnosti na predmetných nehnuteľnostiach pokračuje V-H-Č Stolárstvo s.r.o., k tomuto svojmu skutkovému tvrdeniu neprodukovali žiaden dôkaz.

4. Súd prvej inštancie následne konštatoval, že v danom prípade žalovaní 1/ a 3/ nepredložili nájomnú zmluvu, ani žiadny iný titul, z ktorého by bol preukázaný faktický užívaci stav spoločnosťou V-H-Č Stolárstvo s.r.o. Žalovaní nepredložili žiaden relevantný dôkaz o tom, že by sa vlastníci nehnuteľností boli dohodli o tom, že nehnuteľnosti prenechajú do užívania právnickej osobe.

5. Žalovaní žiadali doplniť dokazovanie výsluchom zamestnancov, ktorí pre V-H-Č Stolárstvo s.r.o. pracujú. Nakoľko táto skutočnosť je irelevantná pre rozhodnutie súdu, súd tento návrh na doplnenie dokazovania zamietol, pretože nikto nenamietal skutočnosť, že V-H-Č Stolárstvo s.r.o. má zamestnancov. Žalovaní tvrdili od počiatku, že v predmetných nehnuteľnostiach pracujú vo V-H-Č Stolárstvo s.r.o. ako aj ich synovia, no pracovné zmluvy predložené zo strany žalovaných neboli. Žalovaní na svoje tvrdenia mali dostatok času na to, aby tieto skutočnosti súdu preukázali. Žalovaní na pojednávaní dňa 10. 10. 2018 uviedli, že sídlom V-H-Č Stolárstvo s.r.o. je M. XX, D., E. F. (ide o dielňu a sklad materiálu na parc. č. 10685/2 na LV č. XXXX). Všetci žalovaní uviedli, že nehnuteľnosti neužívajú, chodia tam len žalovaní 1/ a 3/ ako konatelia a spoločníci V-H-Č Stolárstvo s.r.o. Nehnuteľnosti užíva len s.r.o., v stolárskej dielni pracuje 8 zamestnancov a na gateri 10 zamestnancov. Predložili návrh na uvedenie priestorov do trvalej prevádzky a to na gater zo dňa 18. 4. 2017, protokol o skúške zo dňa 24. 4. 2017, ako aj o meraní a stanovení expozície hluku ako aj prevádzkový poriadok. Tiež predložili výstup z pokladne za obdobie od 01. 02. 2017 do 28. 02. 2017, ktorými dokumentami žalovaní preukazovali, že spoločnosť je funkčná a vykonáva činnosti na týchto nehnuteľnostiach. K tomuto súd prvej inštancie poukázal, že protokoly a prevádzkový poriadok sú vnútornými predpismi - listinami s.r.o., ktoré ale nepreukazujú, že by bola zriadená prevádzka s.r.o. v týchto nehnuteľnostiach v zmysle platných právnych predpisov (živnostenský zákon). Čo sa týka návrhu na uvedenie priestorov do trvalej prevádzky a to gater zo dňa 18. 04. 2017 tu ide len o návrh, avšak žiadne rozhodnutie o ňom ako aj o dielni, teda o povolení vytvorenia prevádzky v týchto nehnuteľnostiach predložené nebolo.

6. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že žalovaní žiadali odročiť pojednávanie na zabezpečenie dôkazov - vykonať podnet na živnostenský register ako aj na Úrad verejného zdravotníctva, či na predmetných nehnuteľnostiach je ohlásená prevádzkareň - túto skutočnosť mohli počas celého konania zabezpečiť žalovaní. Poskytnutie času na preštudovanie listín, ktoré boli predložené žalobcami a to: výpisov zo živnostenského registra na žalobcu 1/, žalovaného 1/ a 3/, výpisu v zo živnostenského registra na V-H-Č Stolárstvo s.r.o. formulára žiadosti o poskytnutie listiny zo zbierky listín v elektronickej podobe - zápisnica zo zasadnutia valného zhromaždenia zo dňa 13. 04. 2017 s prezenčnou listinou z tohto zhromaždenia, obchodný register- žiadosť o odročenie za účelom preštudovania týchto listín tu mal súd prvej inštancie za to, že ide o verejné listiny (§ 186 ods. 1 CSP). Taktiež žalovaní žiadali vypočuť žalobcu 1/ kde vykonával činnosť ako zodpovedný vedúci do 31. 05. 2017. Súd poznamenal, že do dňa pojednávania 08. 09. 2021 výsluch žalobcu 1/ navrhnutý nebol. Napriek tomu mal za to, že tento dôkaz by bol irelevantný k rozhodnutiu súdu.

7. Súd prvej inštancie tieto žiadosti zamietol s poukazom na § 153 CSP, pretože strany boli povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a procesnej obrany včas. Podľa čl. 8 CSP strany sporu sú povinné vykonať prostriedky procesného útoku a procesnej obrany v súlade s princípom hospodárnosti. Procesné úkony nesmú viesť k prieťahom. Súd zároveň poukázal aj na čl. 5 CSP, podľa ktorého súd môže odmietnuť procesné úkony, ktoré vedú k nedôvodným prieťahom v konaní. V danom prípade bol súd prvej inštancie toho názoru, že navrhnuté odročenie pojednávania, ako aj vykonanie dokazovania zadovážením listín by viedlo k prieťahom v konaní.

8. Prvoinštančný súd ďalej dodal, že súhlas k sídlu spoločnosti bol udelený pri založení spoločenskou zmluvou zo dňa 10. 02. 2014 (č. I. 222), ale táto neobsahuje dojednanie o spoločných nehnuteľnostiach. Dňa 02. 05. 1991 vzniklo Združenie fyzických osôb, živnostníkov - žalobca 1/, žalovaní 1/ a 3/ išlo o založenie združenia na vykonávanie obchodných činností. Ani tu nie je dojednanie o spoločných nehnuteľnostiach. Spoločenská zmluva zo dňa 16. 02. 2017 ako aj zasadnutie valného zhromaždenia zo dňa 14. 03. 2017, tak ako je to uvedené v uznesení Krajského súdu (bod 27) zo dňa 27. 05. 2020 - neexistujú. Preto sa k nim súd prvej inštancie nevyjadril.

9. Združenie vzniklo dňa 02. 05. 1991 a na základe živnostenských oprávnení žalobca 1/, žalovaní 1/ a 3/ podnikali do 01. 02. 2017 ako fyzické osoby - živnostníci a vykonávali činnosť ako združenie vo svojich v tom čase ohlásených prevádzkach do 01. 02. 2017, kedy tieto boli zrušené. Spoločnosť V-H-Č Stolárstvo s.r.o. bola založená spoločenskou zmluvou zo dňa 10. 02. 2017 a k vzniku došlo 11. 03. 2017, napriek tomu však žalobca 1/, žalovaní 1/ a 3/ vykonávali podnikateľskú činnosť až do 01. 02. 2017 vo svojich ohlásených prevádzkach ako fyzické osoby - živnostníci. Z týchto skutočností vyplýva, že Spoločnosť V-H-Č Stolárstvo s.r.o. fakticky nepodnikala, nemala ohlásené prevádzky, nemá potrebné povolenia na svoju činnosť, preto logicky prevádzky mali žalobca 1/, žalovaní 1/ a 3/ do 10. 02.2017. Súd opätovne poukázal na to, že je potrebné rozlišovať čo je sídlo a čo je prevádzka. Sídlo teda má Spoločnosť V-H-Č Stolárstvo s.r.o. na Súbežnej 80, Ďulov Dvor, ale prevádzky, ktoré sú povinné zo zákona na ten - ktorý predmet podnikania nemá. To, že spoločnosť je nečinná preukazuje aj tá skutočnosť, že sa od roku 2018 nekonali valné zhromaždenia minimálne raz za rok (§ 128 ods. 1 Obchodného zákonníka), ktorú skutočnosť žalovaní nevyvrátili.

10. S poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti mal súd prvej inštancie za to, že nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom konania Spoločnosť V-H-Č Stolárstvo s.r.o. neužíva.

11. Žalobcovia uviedli, že na nehnuteľnosti vedené na LV č. XXXX L. XXXX pre k.ú. D. nemôžu vstúpiť, boli uzamknuté všetky vstupné brány a dvere do týchto nehnuteľností. Zároveň boli zmenené vstupné kódy, ktoré im neboli oznámené. Žalovaní môžu voľne vchádzať na nehnuteľnosti, majú tam odparkované autá, voľne sa tam pohybujú. Uvedené bolo preukázané aj záznamom zo služby OO PZ SR Komárno zo dňa 11. 08. 2017 (č. l. 106), z ktorého vyplýva, že žalobca 1/ oznámil, že ho ďalší dvaja majitelia stolárstva VHČ nepustili do firmy. Z tohto záznamu vyplýva aj to, že žalovaní 1/ a 3/ uviedli, že žalobca 1/ môže vojsť iba za ich prítomnosti. Žalovanými tieto tvrdenia neboli popreté, dokonca títo sami uviedli, že žalobcovi 2x umožnili vstup do nehnuteľností spolu so znalcami za účelom ohodnotenia hnutelných a aj nehnuteľných vecí. Žalovaní z dôvodu podozrenia z odcudzenia hnutelných vecí ich spoločnosti žalobcom 1/, bolo na tomto podané trestné oznámenie ako na podozrivú osobu, pričom bolo potrebné vykonať opatrenia, aby nedošlo k odcudzeniu aj ďalších vecí tejto spoločnosti. Súd poznamenal, že žalovaní nepreukázali svoje tvrdenia o z ich strany tvrdenom protiprávnom konaní žalobcu. Žalovaní uviedli, že žalobcovi nikto nezamedzuje vstup do spoločnosti, pokiaľ sú tam prítomné kompetentné osoby, teda môže prísť vtedy, keď sú tam oni. Brány sú stále otvorené, môže ktokoľvek prísť na nehnuteľnosti.

12. Žalovaní nepredložili súdu žiadne rozhodnutie podielových spoluvlastníkov o hospodárení so spoločnou vecou, ani o tom, že sa spoločné nehnuteľnosti poskytnú na užívanie bezplatne tretej osobe a to V-H-Č Stolárstvo s.r.o. Nepredložili žiadny súhlas všetkých spoluvlastníkov, vrátane žalobcov a žalovaných, ktorí ako spoluvlastníci bez nároku na úhradu za užívanie by prenechali predmet ich spoluvlastníctva do bezplatného užívania spoločnosti. Žalovaní poukazovali na Zápisnicu zo zasadnutia valného zhromaždenia V-H-Č Stolárstvo s.r.o. zo dňa 13. 04. 2017, kde v bode 4 tejto zápisnice je uvedené, že väčšinoví spoluvlastníci p. C. a p. I. rozhodli o hospodárení s predmetom podielového spoluvlastníctva jeho vnesením do obchodného majetku spoločnosti. Súd prvej inštancie k tomuto uviedol, že ide len o účelové a zavádzajúce tvrdenie, ktoré žalovaní nepreukázali. Nepreukázali, že by boli riadne zvolaní všetci podieloví spoluvlastníci za účelom rozhodnutia o hospodárení so spoločnou vecou. Valné zhromaždenie nie je oprávnené prijímať rozhodnutia spoluvlastníkov o hospodárení so spoločnými nehnuteľnosťami, pretože nie je vlastníkom týchto nehnuteľností, takéto rozhodnutie prislúcha výlučne iba spoluvlastníkom. Taktiež žalovaní nepreukázali, že by nehnuteľnosti tvorili obchodný majetok V-H-Č Stolárstvo s.r.o., pretože uvedené by bolo možné iba prevodom vlastníckeho práva kúpou, alebo inou zmluvou, ktorá však nebola uzavretá a nehnuteľnosti netvorí ani základné imanie V-H-Č Stolárstvo s.r.o., pretože nebolo valným zhromaždením schválené zvýšenie základného imania vkladom nehnuteľnosti do základného imania t. j. nepeňažnými vkladmi spoločníkov. To, že na predmetných nehnuteľnostiach je umiestnený gater, kde sa už dlhé roky vyrába rezivo z drevenej guľatiny nepreukazuje, že tu má zriadenú prevádzku spoločnosť V-H-Č Stolárstvo s.r.o. Z vyššie uvedenej zápisnice vyplýva, že prítomní na valnom zhromaždení boli len spoločníci - žalobca 1/, žalovaní 1/ a 3/ ako aj právni zástupcovia. Preto súd prvej inštancie ako predbežnú otázku riešil či výsledok valného zhromaždenia konaného dňa 13. 04. 2017 o prijatí rozhodnutia týkajúceho sa nehnuteľností vedených na LV č. XXXX L. XXXX teda, že ich má využívať iba spoločnosť V-H-Č Stolárstvo s.r.o. je absolútne neplatným právnym úkonom. Takéto rozhodnutie nie je možné považovať za rozhodnutie spoluvlastníkov a nie je ani rozhodnutím väčšiny v zmysle § 139 ods. 2 OZ.

13. Záujem užívať spoločné nehnuteľnosti vyjadrili jasne a zrozumiteľne žalobcovia písomne dňa 21. 02. 2017, v ktorom nesúhlasili s vkladom ich spoluvlastníckeho podielu na majetku nadobudnutom v združení do spoločnosti V-H-Č Stolárstvo s.r.o. a v tomto liste žalobca 1/ navrhol aj spôsob využitia. V liste 30. 03. 2017 (č. l. 94) bol aj konkrétny návrh na užívanie nehnuteľností ako aj účel využívania aj osobne viackrát, keď sa domáhal vstupu sám, ale aj s manželkou.

14. V prejednávanej veci súd prvej inštancie konštatoval, že žalobcovia preukázali, že mali záujem predmetné nehnuteľnosti užívať v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu, čo mal súd za preukázané z vyjadrení žalobcov v priebehu sporu, z ktorých vyplýva, že na nehnuteľnosti nemôžu vstúpiť, boli uzamknuté všetky vstupné brány a dvere do týchto nehnuteľností. Zároveň boli zmenené vstupné kódy do nehnuteľností. Z judikatúry súdov vyplýva, že rozhodnou je tá skutočnosť, že spoluvlastník druhému spoluvlastníkovi bráni v realizácii jeho spoluvlastníckeho práva tak, že mu znemožňuje užívanie spoločnej veci (Uznesenie ÚS SR z 21. 02. 2013 sp. zn. II.ÚS 140/2013-14 a tiež rozsudok NS SR zo 07. 01. 2009 sp. zn. 28Cdo/725/2008). Teda v danom prípade bolo preukázané, že žalovaní žalobcom bránia v užívaní časti nehnuteľností, preto im vznikol nárok na peňažnú náhradu za to, že dobrovoľne vec neužívajú. Žalobcovia riadne platia dane z nehnuteľností (rozhodnutie z 21. 08. 2020 – č. l. 257). Ak neumožňujú existujúce pomery alebo rozhodnutia, prípadne dohoda spoluvlastníkov niektorému spoluvlastníkovi plnú realizáciu tohto práva, náleží mu za to (ak sa strany nedohodli inak) zodpovedajúca náhrada. Touto náhradou je potrebné rozumieť náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva. Žalobcovia prejavili záujem predmetné nehnuteľnosti užívať listom zo dňa 30. 03. 2017. To, že žalobcom bolo zabránené žalovanými akokoľvek užívať ich spoluvlastnícky podiel, bolo preukázané výpoveďami žalobcov, ale aj žalovaných, ktorí to relevantným spôsobom nepopreli. Žalobcom bol umožnený vstup na predmetné nehnuteľnosti, avšak iba 2x, a to z dôvodu realizácie znaleckej ohliadky. Žalovaní dokonca uviedli, že žalobcovia by mohli vstúpiť na nehnuteľnosti za ich prítomnosti resp. kompetentnej osoby, ktorú však bližšie nekonkretizovali, čo je v príkrom rozpore s ust. § 137 ods. 1 OZ. Neskôr uviedli, že iba za ich osobnej účasti buď žalovaného 1/ alebo 3/ by žalobcovia mohli na a do nehnuteľností vstúpiť. Pri posudzovaní daného prípadu je potrebné aplikovať zásadné interpretačné pravidlo obsiahnuté v ust. § 3 ods. 1 OZ, ktoré hovorí o tom, že subjekt vykonávajúci právo ho musí aj vykonávať v súlade so zákonom. Žalovaní konajú voči žalobcom šikanózne a v rozpore s dobrými mravmi, keď vymenili prístupové kódy do nehnuteľností, vymenili si tú skutočnosť, že žalobcovia do a na nehnuteľnosti môžu vstúpiť len za prítomnosti kompetentných osôb (pričom mali na mysli seba). Tvrdili, avšak nikdy k tomu nepristúpili, že žalobcu 1/ ako spoločníka vyplatia. Nikdy nebolo zo strany žalovaných preukázané protiprávne konanie v poškodzovaní práv a záujmov spoločnosti žalobcom 1/.

15. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že nárok spoluvlastníka na náhradu za neužívanie spoločnej veci v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu vyplýva z ust. § 137 ods. 1 OZ. Je daný iba vtedy, ak druhý spoluvlastník nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu užíva spoločnú vec na úkor dotknutého (druhého) spoluvlastníka. Nárok žalobcov rezultuje z obsahu ust. § 137 ods. 1 OZ a tiež korešponduje aj s judikatúrou (rozhodnutie NS ČR sp. zn. 33 Odo/1583/2006 alebo sp. zn. 28 Cdo/725/2008) a rozhodovacou činnosťou súdov v tejto oblasti. Žalobcovia požadovali mesačnú výšku náhrady v sume 1 781 eur, ktorá predstavuje obvyklé nájomné za užívanie porovnateľných nehnuteľností.

16. Žalobcovia nežiadali náhradu za všetky nehnuteľnosti, ktoré nemôžu užívať (zákaz vstupu do celého areálu zabezpečeného kódmi a zámkami), ale iba na pílu, do dielne, kancelárie a showroomu, na ktorých nehnuteľnostiach boli zmenené prístupové kódy zo strany žalovaných, čo nebolo žalovanými popreté, resp. vyvrátené. Pri peňažnej náhrade - výšky plnenia za užívanie podielu ďalšieho spoluvlastníka sa obvykle vychádza z peňažnej čiastky, ktorú by bolo nevyhnutné vynaložiť v mieste a v čase za porovnateľné užívanie. Žalobcami boli predložené realitné ponuky: 1./ výrobné a skladovacie priestory Komárno 3,90 eura/mesačne + DPH, 2./ výrobný skladový priestor v Kolárove (1 816 eur za 908 m², t. j. 2 eura mesačne), 3./ priemyselný areál Nová Stráž 700 eur/300 m², t. j. 2,33 eura/mesačne). Priemer by činil 2,85 eura za jeden mesiac. Súd prvej inštancie poznamenal, že žalobca 1/ predložil nájomnú zmluvu zo dňa 13. 04. 2017 (č. l. 260), z ktorej vyplýva, že žalobca ako aj jeho syn si musia prenajímať priestory za zvýšené nájomné 700 eur za 300 m² (2,33 eur za m²). Z nájomnej zmluvy zo dňa 22. 12. 2020 (č. l. 376) vyplýva, že syn žalobcu si musí prenajímať priestory za nájomné mesačne 3 700 eur za 608 m² (t. j. 6 eur za m²). Žalobcovia ale požadovali sumu 2,50 eura za jeden m², čo je podľa názoru súdu prvej inštancie primeraná výška. Tak isto suma 0,50 eura za jeden m² ostatná plocha - pozemok parc. č. 10686 je primeraná.

17. S poukazom na vyššie uvedené prvoinštančný súd bol toho názoru, že podaná žaloba je dôvodná a priznal žalobcom náhradu za bránené neužívanie ich spoluvlastníckeho podielu zo stavby súp. č. 75 na parc. č. 10655/6,7 (budova mechanická, sklad na stroje, píla) o výmere 1026 m² x 2,50 eura/m² = 2 565 eur z toho 1/3-ina = 855 eur, za neužívanie dielne (kancelárie, showroomu) so súp. č. 80 na parc. č. 10685 o výmere 937 m² x 2,50 eura za 1 m² = 2 342,50 eura z toho 1/3-ina = 780 eur, a za ostatnú plochu parc. č. 10686 o výmere 877 m² x 0,50 eura za 1 m² = 438,50 eura z toho 1/3-ina = 146 eur.

18. Súd prvej inštancie ďalej poznamenal, že hoci dňa 13. 09. 2018 došlo k zápisu - povoleniu stavby, zmenili sa aj výmery u parc. č. 10686 z výmery 877 m² sa zvýšila na 894 m². Avšak súd nemôže žalobcom priznať viac ako žiadajú. Vzhľadom k tomu, že žalovaní v spore nepreukázali, že by sa situácia o zabránení žalobcom so vstupom na a do predmetných nehnuteľností, ktorými sú aj oni spoluvlastníkmi, zmenila, súd žalobcom preto priznal náhradu za obdobie od 19. 04. 2017 (výzva zo dňa 10. 07. 2017) do 31. 08. 2021, t. j. 12 dní za mesiac apríl 2017: 1781 eur : 30 = 59,36 x 12 dní = 712,39 eura, 8 mesiacov (r. 2017) x 1781 eur = 14.248 eur, 12 mesiacov (r. 2018) x 1781 eur = 21.372 eur, 12 mesiacov (r. 2019) x 1781 eur = 21.372 eur, 12 mesiacov (r. 2020) x 1781 eur = 21.372 eur, 9 mesiacov (r. 2021) x 1781 eur = 16 029 eur, 6 dní október 2021 (ku dňu vyhlásenia rozsudku) x 59,36 eura = 356,16 eura, celkom spolu 95 461,55 eura.

19. Čo sa týka žaloby v časti o platenie náhrady za užívanie vo výške 1 781,- € mesačne vždy k 15-temu dňu toho ktorého mesiaca, súd prvej inštancie žalobu v tejto časti ako nedôvodnú zamietol, keďže sa nejedná o opakujúce sa plnenie (k vzniku nároku je potrebné, aby každý mesiac pristúpila skutočnosť, ktorou je užívanie nehnuteľnosti žalovanými). Tu súd poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 4Cdo/55/2009 z 21. 12. 2009. Uloženie povinnosti opakujúceho sa plnenia do budúcnosti v danom prípade nie je možné, Občiansky zákonník a ani žiadny iný právny predpis uloženie povinnosti plnenia do budúcnosti v prípade nároku z titulu znemožnenia užívania spoluvlastníckeho podielu neupravuje.

20. O trovách konania sporových strán rozhodol súd prvej inštancie v zmysle podľa § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 218 ods. 1 veta druhá CSP, § 396 ods. 3 CSP v zmysle ktorého vo výroku súd rozhodne tiež o nároku na náhradu trov konania, ak sa o ňom nerozhoduje samostatne. Z cit. ustanovenia § 255 ods. 1 CSP vyplýva, že ak mala strana vo veci úplný úspech, súd náhradu trov konania priznal žalovanej v rozsahu 100 %, preto súd rozhodol tak ako je to uvedené vo výroku napadnutého rozsudku. O výške náhrady trov konania rozhodne súd obsadený súdnym úradníkom samostatným uznesením v zmysle ustanovenia § 262 ods. 2 CSP.

21. Proti tomuto rozsudku podali včas odvolanie žalovaní 3/ a 4/, prostredníctvom právneho zástupcu, navrhujúc odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil, žalobu zamietol a priznal žalobcom 3/ a 4/ náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v plnom rozsahu. V podanom odvolaní uviedli, že od začiatku sporu tvrdia, že žalovaní 1/ až 4/ neužívali sporné nehnuteľnosti ako fyzické osoby, pričom tieto nehnuteľnosti užívala obchodná spoločnosť V-H-Č STOLÁRSTVO s.r.o. bez prestávky od roku 2014. Odchodom z funkcie konateľa žalobcu 1/ neprestala obchodná spoločnosť podnikat' a využívať sporné nehnuteľnosti, ale užíva ich dodnes. Namietajú, že úvaha súdu prvej inštancie, že nehnuteľnosti užívali ako fyzické osoby nie je ničím podložená. Túto skutočnosť, súd vyvodil len z tvrdení žalobcu 1/, že nebol hocikedy vpustený do objektu. Žalovaní 3/ a 4/ v ďalšom nesúhlasia s argumentom súdu, že obchodná spoločnosť nemala v týchto priestoroch ohlásenú prevádzkareň. Neohlásenie prevádzkarne vôbec neznamená to, že by tieto priestory na podnikanie nemohla spoločnosť používať a súčasne, že ju potom užívali fyzické osoby žalovaných. Tak isto nezodpovedá skutočnosti to, že ak nemala obchodná spoločnosť ohlásenú prevádzku v uvedených priestoroch, tak tam nepodnikala neobstojí. Uviedli, že predložili doklady o tom, že obchodná spoločnosť podniká (daňové priznanie, pracovné zmluvy zamestnancov), pričom túto skutočnosť súd prvej inštancie žiadnym spôsobom nevyhodnotil. Žalobu považujú ako formu odvety z dôvodu, že odvolali žalobcu 1/ z postu konateľa spoločnosti, a teda ako akt v rozpore s dobrými mravmi. Výsluch žalobcu 1/ nepovažujú žalovaní za nadbytočný, tak ako to uviedol súd prvej inštancie, pretože má dokazovať skutočnosť, že obchodná spoločnosť chronologicky pokračovala v podnikateľskej činnosti aj po vrátení individuálnych živností spoločníkmi obchodnej spoločnosti a v týchto priestoroch ako dovtedy podnikala a neprestala podnikat' ani po odchode žalobcu 1/ zo spoločnosti ako zamestnanca. Opätovne poukázali na to, že ako fyzické

osoby nemohli žalovaní ďalej podnikat' z dôvodu, že na to už nemali povolenie, pričom o vrátení živností mal súd prvej inštancie vedomosť a túto skutočnosť nevyhodnotil.

22. Majú za to, že tým, že súd prvej inštancie odmietol vykonať nimi navrhovaný dôkaz – výsluch zamestnancov obchodnej spoločnosti, čím im súd bránil v uplatňovaní si ich práv, hoci odvolací súd uložil súdu prvej inštancie povinnosť objasniť skutočnosti týkajúce sa pasívnej legitímácie v tomto spore. Konanie prvoinštančného súdu preto nepovažujú za nestranné. Poukázali aj na to, že používanie priestorov žalovanými sa odvodzovalo aj tým že boli predložené fotografie motorových vozidiel žalovaných 1/ a 3/ ako parkujú v priestoroch týkajúcich sa predmetu tohto sporu. Tu uviedli, že parkovať v priestoroch používaných obchodnou spoločnosťou ako spoločníci môžu a tiež aj zamestnanci spoločnosti a zákazníci spoločnosti, týmto, ešte nie je možné konštatovať, že každý kto tam parkoval užíva priestory určené na podnikanie. O tomto žalobca 1/ má vedomosť. Navyše na oplotení pri vchode na nehnuteľnosť stolárskej dielne je tabuľa obchodnej spoločnosti, ktorá tam sídli. Na budove stolárstva je tiež uvedené obchodné meno spoločnosti, ktorá tam sídli a to z dvoch strán. Z uvedeného preto žalovaní 3/ a 4/ považujú odôvodnenie súdu prvej inštancie za nepreukázané a vyvrátené. Pokiaľ súd v odôvodnení svojho rozhodnutia poukazuje na to, že na valnom zhromaždení konanom dňa 13. 04. 2017 neboli prítomní všetci vlastníci, a preto rozhodnutie o používaní predmetu sporu nepovažuje za platné uviedli, že ak sa všetci vlastníci v minulosti dohodli o spôsobe využívania uvedených nehnuteľností, teda, že ich bude bezodplatne užívať obchodná spoločnosť V-H-Č STOLÁRSTVO s.r.o., potom ak nedošlo k platnej zmene dohodnutého spôsobu užívania platí pôvodná dohoda o spôsobe užívania, teda tá, ako tomu bolo dovtedy. Pretože na uvedených objektoch je zreteľne vyznačené kto v nich podniká o čom majú aj žalobcovia vedomosť.

23. Súd prvej inštancie podľa žalovaných 3/ a 4/ nerozhodol o petite žaloby. Žalobcovia sami, rovnako tak ani ich právna zástupkyňa, neupresnili petit žaloby tak ako znie výrok rozsudku. Súd teda nekonal správne ak rozhodoval nad rámec petitu. Pokiaľ ide o výrok týkajúci sa náhrady trov konania, tento nie je v súlade s vyneseným rozsudkom. Odvolatelia poukázali na to, že ak súd nevedel preukázať žalovaným, že sú pasívne legitímovaní v tomto spore, nemal dôvod priznať náhradu trov konania žalobcom v plnom rozsahu. Navyše, ak z časti žalobu zamietol malo sa to zohľadniť aj v rozhodnutí o trovách konania.

24. Proti vyššie uvedenému rozsudku súdu prvej inštancie č. k. 8C/79/2017-401 zo dňa 6. októbra 2021 v znení opravného uznesenia č. k. 8C/79/2017-411 zo dňa 11. októbra 2021 podali včas odvolanie aj žalovaní 1/ a 2/, prostredníctvom svojho právneho zástupcu, navrhujúc odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok zrušil v celom rozsahu a žalobu zamietol. Zároveň žiadali, aby im súd priznal aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V podanom odvolaní poukázali na existenciu odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP. K súdom odmietnutému návrhu na vykonanie dokazovania – výsluh zamestnancov obchodnej spoločnosti uviedli, že ani súd prvej inštancie nemal jasno v tom, čo mal za preukázané, a čo nie. Uviedli, že nežiadali vypočuť zamestnancov iba za účelom, aby preukázali, že sú zamestnaní v obchodnej spoločnosti V-H-Č STOLÁRSTVO s.r.o. (to nebolo spochybnené), ale z dôvodu, aby súdu ozrejmili, kde vykonávajú prácu – uvedené bude zrejmé aj zo zvukového záznamu z pojednávania.

25. Zo zápisnice z pojednávania vyplýva (strana 5), že PZ žalobcov predložil súdu listiny zúčastnením stranám na oboznámenie, a to za účelom preukázania, že žalobcom mal byť fakticky zamedzené vstupovať do nehnuteľnosti a to výmenou zámkov, zmenou vstupových kódov boli vylúčení z rozhodovania so spoločnou vecou. Ako je zrejmé nielen zo zápisnice z pojednávania, ale aj zo zvukového záznamu, sudkyňa neumožnila žalovaním a ich PZ preštudovať uvedené listiny, neposkytla im lehotu na preštudovania uvedených listín a to ani prerušením pojednávania na pár minút, pričom súd prvej inštancie ako odôvodnenie zamietnutia takéhoto návrhu uvádza: „Sudkyňa konštatuje, že ide o totožné listiny, ktoré boli predložené v konaní 8C/39/2017 v doobedňajších hodinách, kde pojednávanie skončilo o 10:00 hod., okrem fotografií 4 mot. vozidiel, jedna sms a LV č. XXXX zo dňa 13-14.9.2018.“ Ani z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu nevyplýva, či súd očakával, že uvedené listiny žalovaní do poobedňajšieho pojednávania v inej veci naštudujú, pričom žalovaní 1/ a 2/ uviedli, že v čase o 10:10 hod., kedy bolo pojednávanie vo veci skončené, netušili, že tie listiny budú súdu v tomto konaní o 2 hodiny predložené. Zo zápisnice z pojednávania pričom nevyplýva, aké konkrétne listiny PZ žalobcov predložil, nakoľko súd prvej inštancie to nepovažoval za nutné zaprotokolovať. V bode 13 odôvodnenia však súd videl už iný dôvod na to, že sa nemohli s predloženými listinami oboznámiť – podľa súdu sa malo jednať o verejné listiny. Súd prvej inštancie aj vymenoval tie listiny v tom istom bode, avšak zabudol

zahrnúť aj ostatné, ktoré boli žalovaným predložené – fotografie, sms správy a LV. Tu žalovaní 1/ a 2/ považovali za nutné uviesť, že žalovaní sú fyzické osoby, ktoré v konaní nevystupovali ako zástupcovia spoločnosti V-H-Č STOLÁRSTVO s.r.o, a pokiaľ sa aj javilo súdu, že ako konatelia majú vedomosť o týchto listinách (uznesenie súdu prvej inštancie na strane 7 zápisnice z poj. zo dňa 08. 09. 2021), žalovaní 2/ a 4/ ako manželky s uvedenou spoločnosťou nemajú nič spoločné, predložené listiny im neboli oboznamované napriek tomu, že na to mali také isté právo. Rovnako sa žalovaní nemalo ani možnosť vyjadriť k fotografiám áut predložené PZ žalobcov, pretože žalovaní 2/ a 4/ sedeli na ľavici pre verejnosť, teda 5 metrov od PZ žalobcu a uvedené listiny im neboli predložené ani k nahliadnutiu a návrh na poskytnutie lehoty na oboznámenie sa s listinami bol uznesením zamietnutý. V doobedňajších hodinách súd prvej inštancie odročil pojednávanie na návrh žalovaných na oboznamovanie sa s listinami, avšak netušili, že tie majú vykonať do najbližšieho termínu pojednávania v tejto veci, čo bolo o 2 hodiny neskôr v ten istý deň. Žalovaní 1/ a 2/ majú preto za to, súd prvej inštancie viedol súdne konanie šikanóznym spôsobom a porušil zásadu „rovnosti zbraní“.

26. Namietali, že síce súd prvej inštancie poukázaním na združenia žalobcu 1/ a žalovaných 1/ a 3/ uviedol, že ani tu nie je dojednanie o spoločných nehnuteľnostiach, avšak žalovaným 1/ a 2/ nie je z odôvodnenia súdu jasné ako sa k takémuto tvrdeniu dopracoval. Združenie malo zriadené prevádzky v nehnuteľnostiach, na čo poukazujú aj žalobcovia, a vyplýva to aj z verejných listín. Žalovaní 1/ a 2/ ďalej poukázali na to, že z verejne dostupných listín (výpis ŽR obchodnej spoločnosti) vyplýva, že má ohlásené prevádzkarne v predmetných sporných nehnuteľnostiach, pričom v jednej vykonával funkciu zodpovedného vedúceho do 31. 05. 2017 žalobca 1/. Majú za to, že súd prvej inštancie ani v tomto smere nezistil náležité skutkový stav veci, hoci v čase rozhodovania muselo byť vyššie uvedené súdu zrejme. Súd prvej inštancie následne posúdil „platnosť“ zápisnice z valného zhromaždenia spoločnosti V-H-Č Stolárstvo s.r.o. zo dňa 13. 04. 2017, a výsledok valného zhromaždenia o prijatí rozhodnutia týkajúceho sa nehnuteľností vedených na LV č. XXXX L. XXXX považoval za absolútne neplatný právny úkon. K uvedenému žalovaní uviedli, že žalobcovia mohli podať v zákonom predpísanej lehote žalobu na súd o určenie neplatnosti rozhodnutia valného zhromaždenia, avšak túto možnosť nevyužili v prekluzívnej lehote, a preto v tomto smere súd nemohol neplatnosť vysloviť až v roku 2021.

27. V ďalšom namietajú, že pokiaľ žalobcovia popierajú fungovanie spoločnosti V-H-Č STOLÁRSTVO s.r.o., mali viesť dokazovanie v tom smere aby sa zistilo, akí zamestnanci pracujú v stolárskej dielni a na píle, na základe akého oprávnenia, kto je ich zamestnávateľom a zistiť ich totožnosť, aby mohol žalobu smerovať voči faktickým užívateľom – zamestnancom, ktorých v liste spomínajú. Podotkli, že v liste zo dňa 30. 03. 2017 žalobcovia nenamietajú pracovanie – teda užívanie „stolárskej diele“ a „na píle“(gatter) zamestnancami, a ani neuvádzajú, že tie nehnuteľnosti majú užívať žalovaní. Uviedli, že spoločnosť V-H-Č STOLÁRSTVO s.r.o. je plne aktívnou spoločnosťou a voju činnosť vykonáva so súhlasom a pod dozorom štátnych orgánov a v priestoroch sporných nehnuteľnosti. Na podporu uvedeného doložili rôzne listinné dôkazy. Žalovaní 1/ a 2/ sú presvedčení, že pokiaľ žalobcovia tvrdia, že nemajú vedomosť o užívaní sporných nehnuteľností obchodnou spoločnosťou, tak účelovo zavádzajú súd. Žalovaní nehnuteľnosti užívajú za rovnakým účelom ako keď ich užívali spoločne strany sporu.

28. V závere napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie poukazuje na spôsob výpočtu a rozsah priznaného nároku žalobcom. K uvedenému žalovaní uviedli, že žalobcovia sa v žalobnom návrhu domáhali nároku za obdobie od 19. 04. 2017 do 31. 10. 2017 v celkovej sume 11 398,44 eura. Druhým výrokom žiadali priznať mesačne sumu 1781 eur počnúc novembrom 2017 do budúca. Súd prvej inštancie však v zmysle takto predloženého žalobného petitu žalobcov nerozhodol, a svojvoľne, bez toho, aby takýto návrh zo strany žalobcov bol predložený a následne pripustený (rozšírenie žalobného nároku) rozhodol o priznaní vyššej sumy, než žiadali žalobcovia. Takýto postup súd ani neodôvodnil, a tak zapríčinil nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia. Zároveň žalovaným nie je jasné ani to, ako sa súd prvej inštancie dopracoval k tomu, že nehnuteľnosti majú žalovaní 1/ až 4/ užívať rovnakým dielom, a preto ich treba zaviazat' spoločne a nerozdielne.

29. Rozhodnutie súdu prvej inštancie o trovách konania je takisto podľa odvolateľov svojvoľné a arbitrárne, keď súd podľa napadnutého rozhodnutia druhý nárok žalobcov zamietol, teda v tej časti boli žalovaní úspešní. Takisto súd vzhliadol dôvod na priznanie nároku na náhradu trov konania žalobcom v plnom rozsahu aj v odvolacom konaní napriek tomu, že v odvolacom konaní boli úspešní žalovaní. Tento postup takisto súd v odôvodnení neozrejmal. V závere žalovaní 1/ a 2/ uviedli, že majú za to, že

odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie je v rozpore s ust. § 220 CSP, je tak nedostatočné a nepresvedčivé a vydaný rozsudok je nepreskúmateľný, arbitrárny.

30. K podanému odvolaniu žalovaných 1/ a 2/ sa písomne vyjadrili žalovaní 3/ a 4/, ktorí uviedli, že sa plne stotožňujú s dôvodmi podaného odvolania.

31. K obom podaným odvolaniam zo strany žalovaných 1/ až 4 sa písomne, prostredníctvom právneho zástupcu, vyjadrili žalobcovia 1/ a 2/. Majú za to, že nie sú dané dôvody na zrušenie odvolaniami napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, tak ako to uvádzajú žalovaní 1/ až 4/, a preto navrhujú odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v znení opravného uznesenia potvrdil ako vecne správny a žalobcom priznal trovy odvolacieho konania vo výške 100 %. Uviedli, že predložili súdu konkrétne dôkazy z ktorých je zrejmé, že stranám sporu žalobcovi 1/ a žalovaným 1/ a 3/ ako fyzickým osobám zaniklo živnostenské oprávnenie a, že boli zrušené aj prevádzkárne ohlásené na adrese D. E. F. M. XX. Žalobcovia konkrétnym listinným dôkazom preukázali súdu, že V-H-Č STOLÁRSTVO s. r. o. nemá ohlásenú žiadnu prevádzkárňu v ktorej vykonáva svoju podnikateľskú činnosť (Výpis zo Živnostenského registra pre V-H-Č STOLÁRSTVO s. r. o. zo dňa 02. 09. 2021). Žalovaní neprodukovali žiadny dôkaz k svojmu tvrdeniu, že po zániku združenia v podnikateľskej činnosti zaniknutého združenia na predmetných nehnuteľnostiach pokračuje V-H-Č STOLÁRSTVO s. r. o., čo súd prvej inštancie náležite zdôvodnil. Žalobcovia poukázali na tú okolnosť, že žalovaní neohlásili žiadnu prevádzkárňu v žiadnej zo spoločných nehnuteľností v čase, ktorý nasledoval po tom ako prevádzkárne zrušili ako fyzické osoby, teda po dátume 01. 02. 2017. Ako združenie fyzických osôb živnostníkov prevádzkárňu zriadili iba na priestor, kde fakticky vykonávali podnikateľskú činnosť na adrese M. XX a to iba do 01. 02. 2017, kedy došlo k zániku združenia a aj k zrušeniu prevádzkárni na živnostenskom úrade. Z predložených dôkazov vyplýva, že po tomto dátume právnická osoba V-H-Č STOLÁRSTVO s. r. o. ako priestor, v ktorom prevádzkuje svoju živnosť neoznačil ani neohlásil a to ani po tom, ako navrhol na uvedenie priestorov do trvalej prevádzky a to na gater zo dňa 18. 04. 2017 s protokolom o skúške zo dňa 24. 04. 2017. Avšak nebolo vydané žiadne rozhodnutie regionálneho úradu verejného zdravotníctva na konkrétne priestory, a teda ani ako dôkaz zo strany žalovaných predložený nebol a žalovaní neohlásili na živnostenskom úrade ani prevádzkárňu, preto takýto dôkaz nepredložili.

32. Žalobcovia ďalej uviedli, že ak žalovaní tvrdia, že žalobca 1/ zo spoločnosti odišiel ako zamestnanec k 31. máju 2017, uvedené sa nezakladá na pravde a žiadny dôkaz v tomto smere žalovaní nepredložili. Ukončenie pracovného pomeru so žalobcom 1/, ktorý bol zároveň aj konateľom preukazované v tomto súdnom konaní nebolo, pretože uvedené nie je predmetom konania. Žalovaní 3/ a 4/ v odvolaní tvrdia, že ani z obchodného registra obchodnej spoločnosti nevyplýva, že by „táto zmenila miesto podnikania“. K uvedenému žalobcovia uviedli, že takýto údaj nevyplýva z obchodného registra. Žalobcovia majú za to, že žalovaní nechápu a nerozlišujú rozdiel medzi sídlom spoločnosti a prevádzkárňou spoločnosti. Udelený súhlas k sídlu spoločnosti pri jej založení ani spoločenská zmluva o založení zo dňa 10. 02. 2014 neobsahuje žiadne dojednanie o spoločných nehnuteľnostiach, na ktoré sa neustále žalovaní odvolávajú. Priestor, kde sa vykonávalo stolárstvo je až prevádzkárňu, ktorá sa ohlasuje na živnostenskom úrade, ktorá však pre V-H-Č STOLÁRSTVO s. r. o. pri jej založení ani pri vzniku ohlásená nebola – 11. 03. 2014, pretože v skutočnosti podnikateľskú činnosť vykonávalo združenie fyzických osôb žalobcu 1/ a žalovaných 1/ a 3/ až do 01. 02. 2017 a nie právnická osoba. Ak žalovaní vo svojom odvolaní poukazujú na to, že žalobca 1/ bol ustanoveným zodpovedným zástupcom do 31. 05. 2017 za remeselnú živnosť stolárstvo, uvedené ale nepreukazuje to, že V-H-Č STOLÁRSTVO s.r.o. vykonávalo stolárstvo v priestore na M. XX, D. E. F..

33. Žalobcovia namietali, že žalovaní k svojim odvolaniam predložili listiny ako prostriedok procesného útoku, ktoré s vecou nesúvisia a navyiac odvolaním predkladané listiny ako dôkazy neboli uplatnené pred súdom prvej inštancie. Ide o také listiny, ktoré nie je možné uplatniť v odvolacom konaní z toho dôvodu, že nie sú splnené podmienky podľa § 366 CSP. K uvedeným žalobcovia poznamenali, že žalovaní v konaní mali dostatok časového priestoru na to, aby súdu navrhli a predložili dôkazy. Žalovaní neoznačili a ani nepredložili ako dôkaz listiny, ktoré zrazu predkladajú v odvolacom konaní.

34. Čo sa týka námietky žalovaných na spôsob výpočtu a rozsah priznaného nároku súdom prvej inštancie k uvedenej námietke žalobcovia uviedli, že si v žalobe uplatňujú od začiatku náhradu za neužívanie spoločnej veci v podielovom spoluvlastníctve vypočítanú vo výške 1 781,- eur za jeden kalendárny mesiac (podacia pečiatka podateľne Okresného súdu Komárno je s dátumom podania žaloby

06. 11. 2017) ku dňu podania žaloby činila táto náhrada ročnú sumu 11 398,44 eura, čiže nebolo potrebné rozšíriť žalobný návrh ani o tom rozhodnúť, pretože žalobcovia žiadali náhradu za neužívanie spoločných nehnuteľností vypočítanú vo výške 1 781,- eur vypočítanú mesačne počas doby bránenia im v užívaní spoločných nehnuteľností žalovanými. Túto náhradu priznal súd prvej inštancie do dátumu 06. 10. 2021 - t. j. dátum rozhodnutia vo veci v poradí druhým rozsudkom, pretože súd mal v konaní preukázané, že do uvedeného času žalobcom žalovaní bránia v užívaní nehnuteľností, kým žalovaní za celý tento čas užívanú spoločné nehnuteľnosti nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu. Vo zvyšku uplatňovaného nároku žalobcov na platenie náhrady za užívanie vo výške 1781 € mesačne po dátume 06. 10. 2021 súd zamietol. Pri výpočte určenej náhrady žalobcovia poznamenali, že toto žalovanie doposiaľ nenamietali. Žalovaní v spore nepreukázali, že od výzvy zo dňa 10. 07. 2017 a následne od podania žaloby ku dňu rozhodnutia vo veci dňa 06. 10. 2021 by sa situácia o zabránení vstupu žalobcom do nehnuteľností zmenila.

35. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolania žalovaných 1/ až 4/ boli podané oprávnenými osobami v rámci zákonnej lehoty pre podanie odvolania (§ 362 ods. 1 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok, viazaný rozsahom a dôvodmi podaných odvolaní (§ 379 a § 380 CSP), prejednal odvolanie žalovaných 1/ a 2/ a odvolanie žalovaných 3/ a 4/ na nariadenom odvolacom pojednávaní (§ 385 ods. 1 CSP), pretože považoval za potrebné zopakovať dokazovanie (§ 384 ods. 1 CSP), doplniť dokazovanie (§ 384 ods. 1 CSP) výsluchom žalobcu 1/ a žalovaných 1/ a 3/, ako aj oboznámením sa s obsahom pripojených spisov Okresného súdu Komárno sp. zn. 8C/40/2017 o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva k hnutelným veciam strán tohto sporu a sp. zn. 8C/39/2017 o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam strán tohto sporu, s následným verejným vyhlásením rozhodnutia (§ 219 ods. 3 CSP). Vychádzajúc zo záverov doplneného a zopakovaného dokazovania, odvolací súd rozhodol tak, že napadnutý rozsudok v spojení s opravným uznesením netrpí žiadnou z procesných väd uvedených v ust. § 389 ods. 1 CSP, a preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP, ako vecne správny vo vyhovujúcom výroku a v časti výroku o náhrade trov konania potvrdil.

36. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 391 ods. 2 CSP, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

Podľa § 224 CSP, súd kedykoľvek aj bez návrhu opraví v rozsudku chyby v písaní a počítaní, ako aj iné zrejme nesprávnosti. O oprave vydá opravné uznesenie, ktoré doručí subjektom konania.

Podľa § 191 ods. 1 CSP, dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

Podľa § 220 ods. 2 veta tretia CSP, súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 217 ods. 1 veta prvá CSP, pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia.

Podľa § 378 ods. 1 CSP, na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 136 ods. 1 OZ, vec môže byť v spoluvlastníctve viacerých spoluvlastníkov.

Podľa § 136 ods. 2 veta prvá OZ, spoluvlastníctvo je podielové alebo bezpodielové.

Podľa § 137 ods. 1 OZ, podiel vyjadruje mieru akou sa spoluvlastníci podieľajú na právach a povinnostiach vyplývajúcich zo spoluvlastníctva k spoločnej veci.

37. Odvolací súd v rámci tohto odvolacieho konania vychádzal zo svojej zákonnej povinnosti skúmania, či odvolaniami zo strany žalovaných 1/ a 2/ ako aj žalovaných 3/ a 4/ napadnutý prvoinštančný rozsudok nebol vydaný v konaní postihnutom výskytom niektorej z procesných väd zakotvených v ust. § 389 ods. 1 CSP. Následný záver odvolacieho súdu rezultuje z tej skutočnosti, že napadnutý rozsudok nebol vydaný v takom konaní, ktoré by malo vykazovať výskyt niektorej z procesných väd obsiahnutých v citovanom

ustanovení CSP, a preto odvolaniami zo strany žalovaných 1/ až 4/ napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v jeho vyhovujúcom výroku a v časti náhrady trov konania spolu s opravným uznesením podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

38. Na margo rozsahu zisteného skutkového stavu prvoinštančným súdom je potrebné poznamenať, že tento bol zistený v dostatočnom rozsahu, zároveň rešpektujúc aj právny záver odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP), tak ako bol obsiahnutý v zrušujúcom uznesení Krajského súdu v Nitre zo dňa 27.5.2020 č. k. 5Co/79/2019-200. Doplnenie dokazovania odvolacím súdom podľa § 384 ods. 1 CSP a to oboznámením sa obsahu s vyššie špecifikovanými spismi Okresného súdu Komárno (o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k hnutelným a nehnuteľným veciam) považoval odvolací súd za potrebné z dôvodu bližšieho objasnenia stavu užívania predmetu podielového spoluvlastníctva stranami tohto sporu a to aj s poukazom na časový odstup od vyhlásenia napadnutého rozsudku po rozhodnutie odvolacieho súdu.

39. Pokiaľ ide o rozsah a kvalitu dokazovania vykonaného v danej prejednávanej veci súdom prvej inštancie, tak k tomuto je potrebné uviesť, že bolo zrealizované postupom korešpondujúcim s obsahom ust. § 191 ods. 1 CSP, čo znamená, že súd starostlivo prihliadol na všetko podstatné, vyšlé počas konania najavo a takisto aj zohľadnil stav ku dňu vyhlásenia napadnutého rozsudku (§ 217 ods. 1 CSP).

40. Za vecne správny z hľadiska právneho posúdenia je potrebné vyhodnotiť aj postup prvoinštančného súdu odvíjajúci sa od aplikácie ním uvedených ustanovení všeobecného hmotnoprávneho predpisu, t. j. OZ (§ 136 ods. 1, § 137 ods. 1 a § 139 ods. 1, 2), podľa ktorých aj následne správne posúdil vzniklý spor medzi stranami tohto sporu tým spôsobom, že k finančnej náhrade za inkriminované obdobie (od 19.4.2017 do 6.10.2021) zaviazal formou spoločného a nerozdielneho plnenia vo výške 95 461,55 eura žalovaných 1/ až 4/ v prospech žalobcov 1/ a 2/.

41. V danom prípade je potrebné sa stotožniť so zaujatým právnym záverom súdu prvej inštancie o dostatku pasívnej vecnej legitímácie na strane v žalobe žalobcami 1/ a 2/ označených žalovaných 1/ až 4/ vyplývajúcej z existencie podielového spoluvlastníctva strán tohto sporu (každý manželský pár v spoluvlastníckom podiele 1/3-ina) k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa v kat. úz. D. vedených na LV č. XXXX a LV č. XXXX.

42. Ako vecne správne je potrebné vyhodnotiť aj skutkové zistenia prvoinštančného súdu rezultujúce z ním vykonaného dokazovania spolu so skutkovými zisteniami vyplývajúcimi z doplneného dokazovania odvolacím súdom, na základe ktorých je možné ustáliť, že na základe zmluvy o združení zo dňa 2.5.1991 vzniklo združenie fyzických osôb (žalobcu 1/ a žalovaných 1/ a 3/) podnikajúcich na základe živnostenského oprávnenia. Oprávnenie týchto fyzických osôb ako členov združenia ohľadom ich podnikania zaniklo dňom 1.2.2017. V predmetných priestoroch po zániku činnosti združenia vyvíja činnosť spoločnosť V-H-Č STOLÁRSTVO s.r.o., založená spoločenskou zmluvou zo dňa 10.2.2014 s tým, že posledné zasadnutie jej valného zhromaždenia sa konalo dňa 13.4.2017. Počnúc dňom 18.4.2017 žalovaní 1/ až 4/ zamedzili vstup žalobcom 1/ a 2/ do nehnuteľností tvoriacich predmet ich podielového spoluvlastníctva a taktiež boli zamenené vstupné kódy, čo však žalobcom 1/ a 2/ oznámené nebolo.

43. K takto zistenému skutkovému stavu odvolací súd uvádza, že žalobcovia sú naďalej obmedzení v užívaní predmetu ich podielového spoluvlastníctva (najmä pokiaľ ide o parcely zapísané na LV č. XXXX), hoci na druhej strane písomnými podaniami zo dňa 21.2.2017, 30.3.2017 a 10.7.2017 (ešte pred podaním žaloby), avšak neúspešne prejavili záujem o mimosúdne vyriešenie celej tejto pre nich nepriaznivej záležitosti. Žalovaní 1/ až 4/ v priebehu prvoinštančného konania vôbec neunesli dôkazné bremeno, aby preukázali, že nehnuteľnosti tvoriace predmet ich spoluvlastníctva spolu so žalobcami 1/ a 2/ boli v dôsledku konkrétneho rozhodnutia o hospodárení so spoločnou vecou vnesené do bezplatného užívania právnickej osoby, t. j. spoločnosti V-H-Č STOLÁRSTVO s.r.o.. Pri opodstatnenom konštatovaní neunesenia dôkazného bremena súdom prvej inštancie žalovanými 1/ až 4/ v naznačenom smere, prvoinštančný súd dôvodne pristúpil k vyčísleniu požadovanej finančnej náhrady žalobcami 1/ a 2/ za žalované obdobie, t. j. od 19.4.2017 až do vyhlásenia napadnutého rozsudku, t. j. do 6.10.2021. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že nebolo možné akceptovať odvoláciu námietku žalovaných 1/ a 2/, resp. žalovaných 3/ a 4/ odvíjajúcu sa od totožného tvrdenia, t. j. že súd prvej inštancie pri nepripustení zmeny žalobného petitu rozhodol nad jeho rámec (ultra petitem), pretože pôvodný a v konaní žiadnym

spôsobom neupravený žalobný petit sa vzťahoval na zaplatenie finančnej náhrady vo výške 11 398,44 eura za obdobie od 19.4.2017 do 31.10.2017. Podľa názoru odvolacieho súdu však súd prvej inštancie rozhodol v súlade s pôvodne uplatneným žalobným petitom žalobcov 1/ a 2/, keď výšku finančnej náhrady za neužívanie predmetu spoluvlastníctva žalobcami 1/ a 2/ stanovil ku dňu vyhlásenia rozsudku, t. j. 6.10.2021. K takémuto kroku po procesnej stránke oprávňoval prvoinštančný súd obsah druhého odseku uplatneného žalobného petitu nachádzajúceho sa na č. I. 7 spisu, podľa ktorého sú žalovaní 1/ až 4/ počnúc od 1.11.2017 povinní spoločne a nerozdielne platiť finančnú náhradu vo výške 1 781 eur mesačne, a to za neužívanie nehnuteľností nachádzajúcich sa v kat. úz. D. zapísaných na LV č. XXXX L. XXXX žalobcom 1/ a 2/ vždy k 15. dňu toho ktorého kalendárneho mesiaca, ktorý účet majú v M. L., číslo účtu IBAN: M. XX XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX.

44. Čo sa týka výšky priznanej finančnej náhrady pre žalobcov 1/ a 2/ z titulu bránenia užívania ich spoluvlastníckeho podielu žalovanými 1/ až 4/ za obdobie od 9.4.2017 (správne od 19.4.2017) do 6.10.2021 spolu v sume 95 461,55 eura, tak odvolací súd poznamenáva, že základ pre priznanie tejto sumy vyplýva z obsahu ust. § 137 ods. 1 OZ, a pokiaľ ide o jej priznanú výšku (95 461,55 eura), tak táto korešponduje s výškou peňažnej čiastky, ktorú by bolo nevyhnutné vynaložiť v mieste a v čase za porovnateľné užívanie druhovo zhodných nehnuteľností. V ďalšom odvolací súd poukazuje na spôsob a rozsah priznaného nároku pre žalobcov 1/ a 2/ v intenciách jeho odôvodnenia obsiahnutého v rámci bodov 27. a 28. napadnutého rozsudku (§ 387 ods. 2 CSP).

45. K súdom prvej inštancie konštatujúcemu právnomu záveru ohľadom dôvodnosti ním priznanej finančnej náhrady žalobcom 1/ a 2/ vo výške 95 461,55 eura za inkriminované obdobie, tak ako je prezentovaný v rámci bodov 22. až 26. odôvodnenia napadnutého rozsudku je potrebné zaujať pozitívne stanovisko, pretože takto zaujatý právny záver vychádza z náležite zisteného skutkového stavu, špecifik prejednávanej veci a zároveň odkazuje aj na obsah rozhodovacej činnosti vyšších súdnych autorít (rozsudok NS SR sp. zn. 28Cdo/725/2008, uznesenie ÚS SR sp. zn. II. ÚS 140/2013 z 21.2.2013). V tejto súvislosti odvolací súd na margo úvah prvoinštančného súdu týkajúcich sa objasnenia vzťahu pojmov „sídlo“ a „prevádzka“ spoločnosti V-H-Č STOLÁRSTVO s.r.o., tak ako sú rozvedené v bode 16. odôvodnenia napadnutého rozsudku uvádza, že s týmito sa nestotožňuje, pričom ich ani nepovažuje za schopné ovplyvniť dôvodnosť, resp. výšku uplatneného nároku.

46. Podľa názoru odvolacieho súdu je v danom prípade potrebné v prvom rade v súvislosti s konštatovaním opodstatnenosti uplatneného žalobného nároku a aj priznanej výšky priznanej finančnej náhrady pre žalobcov 1/ a 2/ v sume 95 461,55 eura vychádzať z vysloveného písomného nesúhlasu žalobcov 1/ a 2/ zo dňa 10.7.2017, s takýmto užívaním nehnuteľností žalovanými 1/ až 4/, v rámci ktorého títo vyzvali žalovaných 1/ až 4/ na peňažné plnenie s poukazom na ust. § 137 ods. 1 a § 123 OZ a to vo výške 1 781 eur mesačne, počnúc od 19.4.2017, pretože žalovaní 1/ až 4/ im od 18.4.2017 bránia v užívaní predmetu ich podielového spoluvlastníctva. Toto písomné podanie bolo žalovaným 1/ až 4/ doručené 11.7.2017. Takisto je potrebné v prospech žalobcov zohľadniť aj v tomto spore vydokazovanú skutočnosť, že žalobcovia 1/ a 2/ majú bránené, resp. sú vylúčení na základe opatrení žalovaných 1/ až 4/ (výmena zámkov a vstupných kódov) z užívania predmetu ich podielového spoluvlastníctva.

47. V kontexte uvedeného a pri nepreukázaní toho, že predmet podielového spoluvlastníctva strán tohto sporu bol právne relevantným spôsobom prevedený do majetku spoločnosti V-H-Č STOLÁRSTVO s.r.o., a zároveň pri preukázaní prejavenej vôle žalobcov 1/ a 2/ (písomná výzva zo dňa 10.7.2017 žalovaným 1/ až 4/ doručená dňa 11.7.2017) ohľadom poskytovania finančnej náhrady v sume 1 781 eur mesačne počnúc od 19.4.2017 za bránenie v užívaní predmetu spoluvlastníctva žalobcov 1/ a 2/, odvolací súd napadnutý prvoinštančný rozsudok spolu s opravným uznesením vo vyhovujúcom výroku a v súvisiacom výroku o náhrade trov konania podľa § 387 ods. 1 CSP, ako vecne správny potvrdil.

48. Vychádzajúc z obsahu ust. § 224 CSP odvolací súd v tomto odvolacom konaní odstránil zrejmu nesprávnosť vyhovujúceho výroku napadnutého rozsudku spočívajúcu v nesprávnom uvedení dátumu počiatku priznanej finančnej náhrady žalobcom 1/ a 2/, t. j. dňom 9.4.2017, pričom vychádzajúc zo žalobného petitu ako aj obsahu bodu 28. odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorom súd prvej inštancie bližšie špecifikuje priznanie výšky finančnej náhrady žalobcom 1/ a 2/ v sume 95 461,55 eura, jednoznačne vyplýva, že správny dátum určenia počiatku tohto požadovaného finančného plnenia je 19.4.2017. Z uvedeného dôvodu predmetnú opravu zrealizoval odvolací súd podľa § 224 v spojení s § 378 ods. 1 CSP.

49. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 2 CSP tak, že nárok na ich náhradu v rozsahu 100 % priznal úspešným žalobcom 1/ a 2/ v odvolacom konaní voči neúspešným žalovaným 1/ a 4/. O výške takto priznaného nároku rozhodne súdny úradník na súde prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

50. Toto rozhodnutie prijal odvolací senát pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).